

Arrest

nr. 221 133 van 14 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STESENS
Colburnlei 22
2400 MOL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 13 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die *loco* advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die *loco* advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 juli 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) in, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse broer S. F.

1.2 Op 17 januari 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit zijn de bestreden beslissingen, die op 24 januari 2019 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht en die luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5^{de} lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69^{ter} van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.07.2018 werd ingediend door:

Naam: M(...)

Voornamen: F(...) Mi(...) Fa(...)

Nationaliteit: Egypte

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Q(...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 20.07.2018 gezinshereniging aan met zijn broer, zijnde F(...) S(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Egypte (A213(...)) op naam van betrokkene, afgeleverd op 06.11.2017, waaruit enerzijds blijkt dat hij op datum van de aflevering van dit paspoort actief was als zelfstandige (juwelier) en anderzijds dat hij Schengen inreisde op 23.12.2017 via Frankrijk.

- attest dd. 19.10.2018 waarin de Egyptische ambassade te Brussel stelt dat betrokkene en de referentiepersoon samen woonachtig waren in hun ouderlijke woning op de terreinen van de suikerriet-rafinaderij E(...) te Q(...). Echter, dat betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, is niet wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° dient aangetoond te worden. Bijkomend kan opgemerkt worden dat de referentiepersoon op 27.03.2015 in België gedomicilieerd werd, komende van Nederland. Deze aangehaalde samenwoning is bijgevolg onvoldoende recent om aanvaard te worden in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Tenslotte dient opgemerkt te worden dat dit attest enkel melding maakt van het Egyptische reispaspoort n°A025(...) (19.12.2010 – 18.12.2017), niet van het meer recentere reispaspoort waarmee betrokkene Schengen inreisde.

- bewijs geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 08.07.2017: echter, louter deze ene beperkte storting kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- kopie Omnipas25+ en bijbehorende overschrijving dd. 23.02.2018; bewijs geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 22.08.2018, 27.09.2018 en 11.10.2018: echter, deze betaling en stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in België en hebben betrekking op de situatie in ons land. Ze zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- verklaringen lidmaatschap Christelijke Mutualiteit dd. 03.08.2018 op naam van de referentiepersoon en zijn overige gezinsleden

- attesten Christelijke Mutualiteit dd. 08.10.2018 en 19.10.2018 waaruit blijkt dat op naam van de referentiepersoon voor de periode 08.03.2018 – 18.09.2018 een arbeidsongeschiktheid +66% werd geregistreerd; in de periode 01.07.2018 – 30.09.2018 ontving hij een gemiddelde maandelijks uitkering van €1155,09 (totaal: €3465,29)

- loonfiches op naam van de referentiepersoon (A(...) Jobs & HR) voor de periode 19.09.2018 – 28.09.2018
- loonfiches op naam van de partner van de referentiepersoon voor de periode juli – september 2018
- attesten dd. 10.07.2018 waaruit blijkt dat de referentiepersoon en zijn overige gezinsleden tot op datum van de attesten tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Geel
- verklaring op eer dd. 13.03.2018 waarin een derde, dhr. M(...) R(...) H(...) - boekhouder, verklaart dat betrokkene zijn zelfstandige activiteit als eigenaar van een juwelier als gevolg van dalende activiteiten en opstapelende verliezen definitief heeft stopgezet. Als gevolg hiervan zou hij verkeren in een slechte economische situatie. Deze persoon verklaart tevens dat betrokkene niet beschikt over overige inkomsten, en geen steun ontvangt van de Egyptische staat. Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de originele verklaring niet werd voorgelegd, enkel de vertaling. Wat betreft de inhoud van deze verklaring: gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen officiële stukken ter staving van deze verklaring werden voorgelegd, kan louter deze verklaring niet worden aanvaard als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen van betrokkene. Voor zover deze toch dient aanvaard te worden als begin van bewijs: er blijkt niet wanneer betrokkene zijn zelfstandige activiteit zou hebben stopgezet. De verklaring dateert uit maart 2018, terwijl betrokkene op dat moment al in België verbleef. Tevens, zijn reispaspoort, afgeleverd nét voor zijn vertrek uit Egypte, vermeld wel deze professionele activiteit.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 27.03.2015 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 20.07.2018 officieel gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, er niet blijkt dat betrokkene sedert zijn aankomst in België niet ten laste viel en/of valt van de Belgische staat.

Het gegeven dat betrokkene officieel sedert juli 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de referentiepersoon zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene. (...)

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens verwijst zij naar de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid volgende motivering verleent (stuk 1): (...)

Dat artikel 47/1 2 stelt dat als ander familielid van een burger van de Unie dient te worden beschouwd: (...)

Dat artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet stelt: (...)

Dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat verzoeker niet alleen in het land van herkomst en in België deel uitmaakte van het gezin van zijn broer, doch verzoeker tevens ten laste is van het gezin van zijn broer;

Dat verzoeker inderdaad:

- Op hetzelfde adres stond ingeschreven als zijn broer in het land van herkomst, evenals in Nederland en België op hetzelfde adres verbleef;*
- Aantoont, dat hij niet over enig onroerend goed beschikt, noch op enig onroerend goed een zakelijk recht heeft;*

- Aantoont dat hij financieel werd en ook wordt onderhouden door zijn broer welke hem niet alleen op zeer regelmatige basis gelden overmaakte, doch welke tevens rechtstreeks facturen voor verzoeker betaalde;
- Sedert 2017 inwoont op het adres van diens broer in België;
- In diens land van herkomst niet over enige bron van inkomsten beschikt;

Dat derhalve uit betreffende bewijsstukken onomstotelijk blijkt dat verzoeker zowel deel uitmaakte van het gezin van zijn broer in het land van herkomst en in België, als dat verzoeker door zijn broer financieel en materiaal wordt onderhouden;

Dat verzoeker zich overigens de terechte vraag stelt welke stukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan nog bijkomend zouden dienen te worden voorgelegd, nu zelfs artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet stelt dat het bewijs, indien er geen officieel document van de overheid van het land van herkomst kan worden voorgelegd, bewijs met ieder passend middel volstaat; Dat derhalve uit artikel 47/3 §2 Vreemdelingenwet blijkt dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid zich redelijk dient op te stellen, hetgeen zij in casu, door zelfs documenten welke werden afgeleverd door de Egyptische autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij het nemen van haar beslissing bovendien alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar dient te beoordelen en niet elk afzonderlijk zoals in casu het geval is;

Dat verzoeker uiteraard niet van iedere dag van zijn verblijf bij zijn broer een document of bewijsstuk kan voorleggen, noch van elke uitgave welke zijn broer voor hem heeft gemaakt, wat evenmin, gelet op onredelijkheid, van verzoeker kan verwacht worden;

Dat verzoeker wel stukken voorlegt waaruit blijkt dat zijn broer reeds sedert diens intrek op diens adres, in het jaar 2017, verzoeker financieel en materieel ten laste neemt...

Dat verzoeker dan ook overduidelijk aantoont dat zijn broer hem gedurende minstens 6 maanden, in casu zelfs minstens enkele jaren, financieel ten laste neemt;

Dat het zelfs niet van belang is of het familielid in staat is om zelf in zijn onderhoud te voorzien door betaalde arbeid (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 18 juni 1987, Lebon, 316/85);

Dat het 'ten laste zijn' bovendien een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren mag bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C- 1/05);

Dat verzoeker thans overigens sedert 2017 op hetzelfde adres als zijn broer verblijft, hetgeen des te meer aantoont dat verzoeker, welke in België niet tewerkgesteld is en tot geen enkele vorm van sociale bijstand verzocht, ten laste is van zijn broer!

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie en Asielbeleid dan ook een foutieve beoordeling van de voorgelegde stukken maakt en meer nog deze zelfs totaal negeert;

Dat verzoeker zich bovendien de terechte vraag stelt welke bewijsstukken er volgens de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie dan wel dienen te worden voorgelegd, indien zelfs de voorgelegde stukken niet worden aanvaard;

Hoe kan men dan immers verder nog bewijzen dat men ten laste is en deel heeft uitgemaakt van het zelfde gezin, indien de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid in dergelijke mate onredelijk optreedt?

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen dan ook niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;"

3.2 In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 52 van het vreemdelingenbesluit, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar enig middel niet verder ingaat. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder 'middel' moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Vervolgens wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – net als artikel 62 van de vreemdelingenwet – de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, niet in deze beslissingen zouden zijn opgenomen. In deze mate maakt zij een schending van de formele motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verzoekende partij verwijst tevens naar de materiële motiveringsplicht. Deze houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name de artikelen 47/1, 2° en 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet.

Het voormelde artikel 47/1, 2° luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Het voormelde artikel 47/3, § 2 luidt als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20 juli 2018 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) indiende, als ander familielid ten laste of deel uitmakend van het gezin van haar Nederlandse broer S. F. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden oordeelt de gemachtigde echter dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging.

De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 47/3, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet de bewijslast inzake het ‘ten laste zijn’ of het ‘deel uitmaken van het gezin’ van de burger van de Unie bij de aanvrager van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie ligt, *in casu* de verzoekende partij. Zij moet daartoe dan ook alle elementen aanbrengen die haar aanspraken kunnen rechtvaardigen, opdat het bestuur op afdoende wijze is geïnformeerd om met volledige kennis van zaken een beslissing in dit verband te nemen.

Met betrekking tot de interpretatie van het begrip ‘in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Burger van de Unie’ in artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat dit artikel – ondanks de niet geheel samenvallende bewoordingen – onbetwistbaar de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, a) van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn; zie Memorie van toelichting bij het Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer, 2013-2014, nr. 53-3239/001, 20-21).

Het voormelde artikel 3, tweede lid, a) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;”

Deze bepaling heeft betrekking op de ruimere familieleden. Dit zijn andere familieleden dan de echtgenoot, partner, rechtstreekse ascendenten en rechtstreekse descendenten van een Unieburger.

De Raad benadrukt dat lidstaten hun nationale recht conform het Unierecht moeten uitleggen (zie Hof van Justitie (hierna ook: HvJ of het Hof) 26 juni 2007, C-305/05, *Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a.*, pt. 28; HvJ 6 november 2003, C-101/01, *Lindqvist*, pt. 87). Bijgevolg moeten de artikelen 47/1 en 47/3 van de vreemdelingenwet richtlijnconform worden uitgelegd, zodat het past te wijzen op relevante rechtspraak van het Hof.

In het arrest *Rahman* van 5 september 2012 (C-83/11) stelt het Hof het volgende:

“21 Hoewel artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 de lidstaten niet verplicht om een recht van binnenkomst en verblijf toe te kennen aan personen die ten laste van een burger van de Unie zijnde familieleden in de ruime zin zijn, legt deze bepaling, zoals blijkt uit het gebruik van de tegenwoordige tijd „vergemakkelijkt” in artikel 3, lid 2, de lidstaten evenwel een verplichting op om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie

hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen.

22 Om deze verplichting na te komen, moeten de lidstaten volgens artikel 3, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 voor de in lid 2, eerste alinea, genoemde personen voorzien in de mogelijkheid om een beslissing aangaande hun aanvraag te verkrijgen die op een nauwkeurig onderzoek van hun persoonlijke situatie is gebaseerd en, in geval van weigering, is gemotiveerd.

23 In het kader van dit onderzoek van de persoonlijke situatie van de aanvrager, moet de bevoegde autoriteit, zoals uit punt 6 van de considerans van richtlijn 2004/38 volgt, rekening houden met de verschillende omstandigheden die naargelang het geval relevant kunnen zijn, zoals de mate van financiële of lichamelijke afhankelijkheid en de graad van verwantschap tussen het familielid en de burger van de Unie die hij wenst te begeleiden of bij wie hij zich wenst te voegen."

De verzoekende partij voert aan dat uit de bijgebrachte stukken duidelijk blijkt dat zij niet alleen in het land van herkomst en in België deel uitmaakte van het gezin van haar broer, maar dat zij tevens ten laste is van het gezin van haar broer.

Met betrekking tot het feit dat zij deel zou hebben uitgemaakt van het gezin van haar broer in het land van herkomst en in België, voert de verzoekende partij aan dat zij inderdaad op hetzelfde adres stond ingeschreven als haar broer in het land van herkomst, en dat zij in Nederland en België op hetzelfde adres verbleef. De verzoekende partij besluit in dit verband dat uit de voormelde bewijsstukken derhalve onomstotelijk blijkt dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar broer in het land van herkomst en in België.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt ingegaan op het voorgelegde attest van 19 oktober 2018, waarin de Egyptische ambassade te Brussel stelt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon samen woonachtig waren in hun ouderlijke woning op de terreinen van de suikerrietraffinaderij E. te Q. De gemachtigde betwist aldus niet dat de verzoekende partij en haar broer samen in het ouderlijk huis in het land van herkomst hebben gewoond. Vervolgens wijst de gemachtigde er echter op dat het feit dat de betrokkenen als broers ooit gezamenlijk deel uitmaakten van het gezin van hun ouders, niet is wat in het kader van een aanvraag gezinshereniging overeenkomstig artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet moet worden aangetoond.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt dat zij het niet eens is met deze vaststelling van de gemachtigde. Zij voert immers aan dat zij door middel van de voorgelegde stukken wel degelijk heeft aangetoond in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van haar broer.

De Raad herinnert echter eraan dat de doelstellingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn erin bestaan om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof, nrs. 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die deel uitmaakt van het gezin of ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, immers ertoe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een andere lidstaat van de Europese Unie te reizen. Dit zou bijgevolg een belemmering kunnen vormen voor het uitoefenen van het recht op vrij verkeer en verblijf alsook afbreuk doen aan het nuttige effect van het burgerschap van de Unie.

Artikel 47/1, 2° van de vreemdelingenwet heeft met andere woorden tot doel te voorkomen dat een burger van de Unie mogelijk afziet van het uitoefenen van zijn recht op vrij verkeer omdat hij zich niet zou kunnen laten vergezellen door welbepaalde familieleden die deel uitmaken van zijn gezin of te zijnen laste zijn. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer moet derhalve in het licht van deze doelstelling worden geïnterpreteerd.

In het licht van de voormelde doelstelling kan worden aangenomen dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, moet aantonen dat hij bij deze Unieburger en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat heeft verbleven, voordat de burger van de Unie zich in het gastland vestigde (zie ook de voormelde conclusie van advocaat-generaal Y. BOT, nrs. 86 en 90).

Het Hof stelde in het voormelde arrest *Rahman* verder als volgt:

“32 Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen.

33 Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.”

Ook oordeelt het Hof in het voormelde arrest het volgende:

“37 In dit verband zij eraan herinnerd dat, zoals in het antwoord op de eerste en de tweede vraag is uiteengezet, de lidstaten over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikken wat de omstandigheden betreft die in aanmerking moeten worden genomen bij het onderzoek van de aanvragen tot binnenkomst en tot verblijf die zijn ingediend door de in artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 bedoelde familieleden van een burger van de Unie.

38 Zoals de advocaat-generaal in punt 105 van zijn conclusie heeft opgemerkt, mogen de lidstaten in het kader van de uitoefening van deze beoordelingsmarge in hun wetgeving bijzondere voorwaarden stellen inzake de aard en de duur van de afhankelijkheid, met name om te verzekeren dat deze situatie van afhankelijkheid reëel en duurzaam is en niet slechts is voorgewend met het oog op de binnenkomst en het verblijf in het gastland.

39 Zoals in punt 24 van onderhavig arrest is uiteengezet, moeten deze voorwaarden evenwel verenigbaar zijn met de gebruikelijke betekenis van de bewoordingen die betrekking hebben op afhankelijkheid als bedoeld in artikel 3, lid 2, eerste alinea, sub a, van richtlijn 2004/38, en mogen zij deze bepaling niet van haar nuttig effect beroven.”

Het is dan ook niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of in strijd met artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om te oordelen dat het gegeven dat de verzoekende partij en haar broer deel hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin, met name dat van hun ouders in Egypte, niet is wat moet worden aangetoond om aannemelijk te maken dat is voldaan aan de verblijfsvoorwaarde dat de verzoekende partij in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar broer. Uit het samenwonen als broers in de ouderlijke woning blijkt immers slechts een relatie van afhankelijkheid ten aanzien van de ouders, maar niet ten aanzien van elkaar.

De verzoekende partij voert nog algemeen aan dat uit artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde zich redelijk moet opstellen, hetgeen hij *in casu* niet doet, door zelfs documenten die werden afgeleverd door de Egyptische autoriteiten in twijfel te trekken en onvoldoende te achten. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde nergens heeft gesteld dat hij het voormelde attest van 19 oktober 2018 van de Egyptische ambassade te Brussel in twijfel trekt. Hij heeft slechts vastgesteld dat dit attest iets anders aantoonde dan wat door artikel 47/1 van de vreemdelingenwet wordt vereist.

Ook stelt de verzoekende partij zonder meer dat zij niet van iedere dag van haar verblijf bij haar broer een document of bewijsstuk kan voorleggen, en dat dit redelijkerwijze ook niet van haar kan worden verwacht. Zij verliest hierbij echter uit het oog dat de bewijslast om aan te tonen dat zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet bij haar ligt, waarbij de Raad opmerkt dat uit de bestreden bijlage 20 geenszins blijkt dat de gemachtigde zou verwachten dat zij het soort bewijs zou voorleggen dat ze in haar verzoekschrift beschrijft. Bovendien voert de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook niet aan dat zij op een andere manier dan door middel van het attest van 19 oktober 2018 zou hebben aangetoond deel te hebben uitgemaakt van het gezin van haar broer in het land van herkomst. Zij voert bijgevolg niet aan dat zij op een andere manier dan toen ze samenwoonden als broers in de ouderlijke woning, deel zou hebben uitgemaakt van hetzelfde gezin.

Met haar betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat een schending van de formele of materiële motiveringsplicht, of van het zorgvuldigheidsbeginsel zou voorliggen met betrekking tot het motief aangaande het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Met betrekking tot het feit dat zij ten laste zou zijn geweest van haar broer in het land van herkomst, voert de verzoekende partij aan dat zij heeft aangetoond dat zij financieel werd en ook wordt onderhouden door haar broer, die haar niet alleen op zeer regelmatige basis gelden overmaakte, maar die tevens rechtstreeks facturen voor haar betaalde.

Wat betreft de interpretatie van het begrip ‘ten laste’ kan de Raad verwijzen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, *Yunying Jia/Migrationsverket*, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, *Flora May Reyes/Migrationsverket*). De verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift ook zelf naar deze beide arresten.

In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid (of door diens echtgenoot). Om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien. Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.

Uit deze rechtspraak blijkt aldus dat de verzoekende partij, om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet aantonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in haar land van herkomst, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, materieel en/of financieel.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet concreet duidelijk maakt op welke manier zij zou hebben aangetoond ten laste te zijn geweest van haar broer in het land van herkomst. Zij verwijst in het kader van dit betoog voornamelijk naar de situatie in België, stelt zich ook algemeen de vraag welke stukken de gemachtigde dan wel zou aanvaarden als bewijs van het ten laste zijn en voert aan dat de gemachtigde alle voorgelegde documenten in combinatie met elkaar moet beoordelen. Zij gaat echter geenszins concreet in op de motivering van de gemachtigde in dit verband.

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt onder meer verwezen naar het feit dat een beperkte storting op 8 juli 2017 niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs. Van het bewijs van een betaling en van stortingen in 2018 geeft de gemachtigde uitdrukkelijk aan dat deze dateren van na de aankomst van de verzoekende partij in België en betrekking hebben op de situatie in ons land, zodat ze niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag. De verzoekende partij stelt zonder meer dat haar broer niet alleen op zeer regelmatige basis gelden overmaakte, maar ook rechtstreeks facturen voor haar betaalde, maar zij zet niet uiteen op grond van welke andere stukken dan de besproken stukken dit zou moeten blijken. Ook in dit kader stelt de verzoekende partij zonder meer dat zij niet van elke uitgave die haar broer voor haar heeft gemaakt, een document of bewijsstuk kan voorleggen, en dat dit redelijkerwijze ook niet van haar kan worden verwacht. In dit verband volstaat het te verwijzen naar hetgeen de Raad hoger in het kader van de voorwaarde van het deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon heeft vastgesteld.

Vervolgens gaat de gemachtigde in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in op een aantal stukken die betrekking hebben op de referentiepersoon en/of zijn gezin, en die dus geen betrekking hebben op de situatie van de verzoekende partij in het land van herkomst. Ten slotte motiveert de gemachtigde nog met betrekking tot een verklaring op eer van 13 maart 2018, waarin een derde verklaart dat de verzoekende partij haar zelfstandige activiteit als “*eigenaar van een juwelier*” had stopgezet, dat zij niet over overige inkomsten beschikt en dat zij geen steun ontvangt van de

Egyptische staat. Over dit stuk geeft de gemachtigde aan dat enkel de vertaling werd voorgelegd, dat dit stuk niet kan worden aanvaard als afdoende bewijs van het aangehaalde onvermogen, omdat het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten en er geen officiële stukken ter staving werden voorgelegd, dat hoe dan ook niet blijkt wanneer de verzoekende partij haar zelfstandige activiteit zou hebben stopgezet, dat de verklaring dateert van maart 2018, terwijl zij op dat moment al in België verbleef, en dat haar reispaspoort, afgeleverd net voor haar vertrek uit Egypte, deze professionele activiteit wel vermeldt. Op dit motief gaat de verzoekende partij in het geheel niet in.

Met haar vage en algemene betoog kan de verzoekende partij niet aannemelijk maken dat de gemachtigde met betrekking tot het ten laste zijn in het land van herkomst, niet afdoende of onjuist zou hebben gemotiveerd, of onzorgvuldig en kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld.

In de mate dat de verzoekende partij nog stelt dat zij in Nederland ook op hetzelfde adres als haar broer verbleef, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing hoe dan ook niet blijkt dat in dit verband stukken waren voorgelegd. Ook in het kader van het huidig verzoekschrift worden hiervan overigens geen stukken voorgelegd.

Op het betoog van de verzoekende partij dat zij ook in België op hetzelfde adres als haar broer verbleef, en dat zij door haar broer nog steeds financieel en materieel wordt onderhouden, moet de Raad niet verder ingaan. Uit de bewoordingen van artikel 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet, en uit de voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers uitdrukkelijk dat de verzoekende partij moet aantonen dat zij deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon en/of ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst. De situatie in België is derhalve niet relevant.

Gelet op het bovenstaande maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gemachtigde op niet afdoende, onjuiste, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze, of in strijd met de artikelen 47/1, 2° en artikel 47/3, § 2 van de vreemdelingenwet zou hebben vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden vervat in deze voormelde bepalingen, zoals deze overeenkomstig de rechtspraak van het Hof van Justitie moeten worden geïnterpreteerd.

Met betrekking tot het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij geen andere middelen aan, zodat aan dit bevel geen afbreuk wordt gedaan.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. H. CALIKOGLU,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. CALIKOGLU

I. VAN DEN BOSSCHE